

LÓDI FERENC

Gondolatok József Attiláról

Összeroppantott tested megsiratják
az iskolások lecketanuláskor
forgatván sorsod ólomsúlyú lapját,
s beissza lelkük versed a Mamá-ról.

*

Nem volt mást tenned,
a sínekre rántott
hajszolt emberséged.

Tudom, hogy kiket pöröljek be érted.
Szép véredtől a burzsoá lett részeg,
de nem váltott meg minket a halálad,
s nem is tehettek úgy a proletárok,
mert nem nyílt volna égő bosszú érted
oly folytonosan örök, mint az élet.

*

Szègednek sötét szellem-papjai
elűztek innét, tőlünk meg se kérve,
hogy szeretjük-e pörös verseid,
közös dolgunkat csakis vele mérve.

*

Kakastollakra bőven adtak itt
miattad is, hogy föl ne tépd velünk
éhség közben a szendergő nyugalmat
s a proletárok csörgő láncait,
ahogy akartad.

*

Emelt fővel, ahogy az értelem,
a tiszta szív s az ösztönök
sugallják, hogy a vérkörök
termékeny útja végtelen legyen...
...Tőled tanuljuk így szeretni párunk,
amint a régi, aljasult
világból egyre fölbukunk
önös szerelmünk hínárját kitepni.

*

Ifjúmunkások! Gondoljátok el,
ha megérhette volna napjainkat,
s közétek ülve hosszan elmesélne
magáról is meg rólunk, hogy megérte
a fáradalmas harcban meg nem állni,
s hogy lépteinket kell még szaporáznai.

*

Ügyészeid s a horgerek
nyakuk behúzva elinaltak.
Nem kell, hogy minket értsenek,
miért fontos az egyetem
a munkás- és a parasztfiatalnak.

*

Emléked mintha enyém volna,
ahogy néztél a városomra,
búvó terekre, kint a fátlan
utcák közt, hol az úri állam
tüdőbajt ápolt szuronyéllal,
magára véve gondunk kétszer:
adószedésre, választásra,
s utána szagunk kiokádta,
amíg számolta pénzét, voksát
azok ellen, kik összehordták
vérből, szitokból összegyúrva,
visszavételre jogosulva.

Emléked mintha enyém volna,
ahogy néztél a városomra,
s az is, hogy melyik pék előtt
kapartad egyenkint elő
filléreid, hogy mégis élhess,
akár a többi napszámbéres,
csak holnapig és mindig újra,
éhes gyomorral okosulva
s keserű nyálat égre köpve,
hogy fönt a napot megfűrössze
forróbb tüzekre, ahogy vártad
magyar sebekre gyógyulásnak
s haragvó népnek örömére,
hogy ne löknessék többet félre.

*

Becsukom könyved, s hosszan hallgatok.
Mérem magam a szálló esttel
s a tőled tanult egyszereggyel,
amíg kiülnek fönt a csillagok.

*

Csillagkörödbe üstökös
érhet csak el, a többi lentebb
kering, tudván, hogy nem fölös
munkálkodás, mit megteremthet.